

Anonymizovaná verze

Překlad

C-398/22 – 1

Věc C-398/22

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

15. června 2022

Předkládající soud:

Kammergericht (Berlín, Německo)

Datum předkládacího rozhodnutí:

14. června 2022

Navrhovatel:

Generalstaatsanwaltschaft Berlin

KAMMERGERICHT (Vrchní zemský soud)

Usnesení

[omissis]

Ve věci vydání týkající se

českého státního příslušníka

RQ,

[omissis]

s bydlištěm [omissis] v Berlíně, [omissis]

rozhodl 4. trestní senát Kammergericht Berlin (Vrchní zemský soud v Berlíně)
dne 14. června 2022 takto:

Soudnímu dvoru Evropské unie se podle článku 267 SFEU předkládají k
rozhodnutí následující předběžné otázky:

1. Má být v případě uskutečněného odvolacího řízení pojem „jednání“ uvedený v čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV, vykládán v tom smyslu, že se vztahuje na jednání, které předchází vydání rozhodnutí v řízení v prvním stupni, pokud se odvolala pouze stíhaná osoba a odvolání bylo buď zamítnuto nebo rozsudek vydaný v řízení v prvním stupni byl změněn v její prospěch?

2. Je slučitelné s předností unijního práva, že německý zákonodárce v § 83 odst. 1 bodě 3 Gesetz über die Internationale Rechtshilfe in Strafsachen (zákon o mezinárodní právní pomoci v trestních věcech, dále jen „IRG“) stanovil případ odsouzení v nepřítomnosti jako absolutní překážku předání, ačkoli čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV stanoví v tomto ohledu pouze fakultativní důvod pro odmítnutí?

O d ů v o d n ě n í:

1 A. Skutkový základ sporu

1. Evropským zatýkacím rozkazem ze dne 15. června 2021, který vydal [omissis] Okresní soud v Ostravě žádají české orgány o předání stíhané osoby pro účely výkonu trestu odnětí svobody v délce patnácti měsíců, který byl uložen rozsudkem téhož soudu ze dne 19. června 2020 [omissis], ve znění odvolacího rozsudku [omissis] Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. srpna 2020 [omissis].

2 Odsouzený byl uznán vinným z následujících trestných činů:

a) Dne 28. září 2019 ve vstupní hale železniční stanice Ostrava-Svinov požádala stíhaná osoba poškozeného o drobnou finanční částku ve výši nejméně 3 Kč. Když poškozený otevřel svou peněženku, stíhaná osoba využila jeho nepozornosti, sáhla do peněženky, vzala z ní mince v celkové hodnotě 150 Kč a utekla s nimi.

3 b) Dne 8. ledna 2020 ve veřejné čekárně ve vstupní hale hlavního nádraží v Ostravě před dalšími osobami ohrožovala nožem pracovníka ostrahy [omissis] a vyhrožovala mu zabitím.

4 c) Dne 22. ledna 2020 odcizila v hypermarketu Tesco v Ostravě [omissis] lahve alkoholu v celkové hodnotě 3 997 Kč. Poté, co prošla kolem pokladny, ji zadržela ostraha prodejny.

5 2. a) Stíhaná osoba se osobně zúčastnila jednání před [omissis] Okresním soudem v Ostravě.

6 K projednání svého odvolání u [omissis] Krajského soudu v Ostravě se však nedostavila. Odvolání vedlo ke snížení trestu uloženého okresním soudem. Změnit prvostupňový rozsudek v neprospěch stíhané osoby by nebylo možné, neboť

podle § 259 odst. 4 trestního řádu platí pro odvolání podané obviněným zákaz *reformatio in peius*.

Obhájce se jednání neúčastnil.

- 7 b) Stíhaná osoba uvedla během vyšetřování jako svou adresu, na kterou jí lze doručovat, adresu v Ostravě-Vyškovicích. K jednání před okresním soudem byla osobně předvolána na této adrese dne 30. dubna 2020. Dne 8. července 2020 jí byl rozsudek okresního soudu ze dne 19. června 2020 doručen osobně na stejnou adresu. Následně podala dne 13. července 2020 odvolání, přičemž v odvolání opět uvedla výše uvedenou adresu.
- 8 Dne 3. srpna 2020 byl učiněn pokus o doručení předvolání k odvolacímu jednání poštou na stejnou adresu. Protože se ji nepodařilo zastihnout osobně, zanechala jí poštovní doručovatelka ve schránce výzvu, aby si předvolání vyzvedla osobně. Jelikož tak stíhaná osoba neučinila, byla jí nakonec výzva vhozena do její poštovní schránky dne 17. srpna 2020. Neexistuje žádný důkaz o tom, že by se stíhaná osoba o této výzvě dozvěděla. Stíhaná osoba tvrdí, že od srpna 2020 žije v Berlíně. České úřady o tom neinformovala.
- 9 c) Předvolání k odvolacímu jednání se podle českého práva považovalo za doručené desátý den po zanechání výzvu k vyzvednutí. Ustanovení § 64 českého trestního řádu zní takto:
 - (1) Do vlastních rukou se doručuje
 - a) [...] předvolání,
 - b) [...]
 - c) [...]
 - (2) Nebyl-li adresát písemnosti, kterou je třeba doručit do vlastních rukou, zastižen, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem vyrozumí, kde si ji může vyzvednout.
 - (3) Písemnost se ukládá,
 - a) [...]
 - b) [...]
 - c) u pošty, jestliže se doručuje prostřednictvím pošty,
 - d) [...]
 - e) [...]

- (4) Nevyzvedne-li si adresát písemnost do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedověděl, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, nebo uvedenou adresu označil pro účely doručování. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže odesílatel vhození písemnosti do schránky vyloučí. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílateli a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce.
- 10 3. Stíhaná osoba byla dočasně zadržena na základě evropského zatýkacího rozkazu dne 10. října 2021 v Berlíně podle § 19 IRG. Při soudním výslechu podle § 22 a § 28 IRG, které provedl vyšetřující soudce Amstgericht Tiergarten (obvodní soud Tiergarten v Berlíně, Německo) den po zatčení, stíhaná osoba uvedla, že nesouhlasí se zjednodušeným vydáním (§ 41 odst. 1 IRG; článek 13 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV) a trvá na dodržování zásady speciality (článek 27 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV). Senát nařídil usnesením ze dne 14. října 2021 vzít stíhanou osobu do vydávací vazby.
- 11 Poté, co [omissis] Okresní soud v Ostravě dopisem ze dne 26. října 2021 informoval Nejvyšší státní zastupitelství v Berlíně o bližších okolnostech předvolání stíhané osoby, Nejvyšší státní zastupitelství v Berlíně s odkazem na rozsudek Soudního dvora ze dne 10. srpna 2017 – C-270/17 PPU – (ECLI:EU:C:2017:628) navrhlo zrušit zatýkací rozkaz za účelem vydání a prohlásit předání stíhané osoby do České republiky za nepřipustné. Existuje překážka předání na základě § 83 odst. 1 bodu 3 IRG. Znění § 83 IRG, který provádí článek 4a rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV do vnitrostátního práva, je následující:
- (1) Vydání není přípustné, pokud
 1. [...]
 2. [...]
 3. v případě žádosti za účelem výkonu trestu se odsouzený nezúčastnil osobně jednání, které vedlo k vydání rozsudku [...] nebo
 4. [...]
 - (2) Vydání je však odchylně od odst. 1 bodu 3 přípustné, pokud
 1. odsouzený
 - a) byl včas
 - aa) osobně předvolán na jednání, které vedlo k vydání rozsudku, nebo

bb) jiným způsobem byl skutečně oficiálně informován o plánovaném datu a místě konání jednání, které vedlo k vydání rozsudku, takovým způsobem, že bylo jednoznačně prokázáno, že odsouzený věděl o plánovaném jednání, a

b) informován, že rozsudek může být vydán i v jeho nepřítomnosti.

2. odsouzený věděl o řízení, které proti němu bylo vedeno a kterého se účastnil obhájce, uprchl, a zabránil tak tomu, aby byl osobně předvolán, nebo

3. odsouzený věděl o plánovaném jednání a zmocnil obhájce, aby jej na jednání soudu obhajoval, a byl na jednání tímto obhájcem skutečně zastoupen.

(3) Odchylně od odst. 1 bodu 3 je vydání přípustné také tehdy, pokud odsouzený po doručení rozsudku

1. výslovně prohlásil, že proti vydanému rozsudku nepodá opravný prostředek, nebo

2. nepodal v příslušné lhůtě návrh na obnovu řízení nebo odvolací řízení;

Odsouzený musí být předtím výslovně informován o svém právu na obnovu řízení nebo na odvolací řízení, kterého se může účastnit a v němž mohou být znovu přezkoumány skutečnosti včetně nových důkazů a původní rozsudek zrušen.

(4) Vydání je rovněž povoleno odchylně od odst. 1 bodu 3, pokud se odsouzenému rozsudek osobně doručí bezodkladně po jeho předání do dožadujícího členského státu a odsouzený bude informován o svém právu na obnovu řízení nebo odvolací řízení podle odst. 3 druhé věty a o lhůtách stanovených za tímto účelem.

12 Senát usnesením ze dne 4. listopadu 2021 svůj zrušil zatýkácí rozkaz za účelem vydání stíhané osoby, která byla propuštěna z vazby již na základě příkazu Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 3. listopadu 2021. Rozhodnutí o návrhu na prohlášení předání za nepřípustné odložil na později za účelem objasnění otázek, které byly položeny v tomto usnesení.

13 4. Podmínka předání týkající se oboustranné trestnosti je v případě všech skutků, které jsou předmětem řízení, splněna.

14 B) Odůvodnění předběžných otázek

1. a) Pátý senát Soudního dvora ve svém rozsudku ze dne 10. srpna 2017 – C-270/17 PPU - rozhodl, že v případě trestního řízení, které se zahrnuje více stupňů řízení, je třeba „řízení, které vedlo k rozhodnutí“ podle čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV,

rozumět řízení, v němž se na základě (opětovného) meritorního přezkumu ze skutkového a právního hlediska s konečnou platností rozhodlo o vině stíhané osoby a v němž jí byl uložen trest, tedy poslední stupeň řízení, v němž se přezkoumává skutkový stav.

- 15 Na základě tohoto výkladu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV by v projednávané věci bylo třeba zohlednit odvolací jednání u [omissis] Krajského soudu v Ostravě. Stíhaná osoba sice byla podle českého práva k tomuto jednání účinně předvolána na adrese pro doručování, kterou uvedla. Nelze však prokázat, že předvolání skutečně obdržela popsáním způsobem, a že tak byla skutečně informována o termínu odvolacího jednání, které podle rozsudku čtvrtého senátu Soudního dvora ze dne 24. května 2016. – C-108/16 PPU - (ECLI:EU:C:2016:346) je podmínkou pro použití čl. 4a odst. 1 písm. a) bodu i) rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV.
- 16 b) Senát má však pochybnosti o tom, zda je třeba postupovat podle rozsudku pátého senátu Soudního dvora i v případě, že se stíhaná osoba osobně zúčastnila jednání v řízení v prvním stupni, avšak následně zmařila své předvolání k jednání o odvolání, které podala pouze ona.
- 17 Tyto pochybnosti vyplývají jednak ze skutečnosti, že právní postavení obviněného podle německého trestního práva procesního by ve srovnatelném případě bylo méně příznivé než podle českého práva. Také podle německého práva by předvolání obžalovaného na adresu jeho bydliště bylo účinné bez ohledu na to, že se o něm skutečně dozvěděl; pokud by se ukázalo, že obžalovaný na adrese, kterou naposledy uvedl, již nebydlí, a předvolání k odvolacímu jednání mu proto nelze doručit na tuto adresu, mohlo by být předvolání doručeno veřejnou vyhláškou bez dalšího zjišťování jeho pobytu (§ 40 odst. 3 StPO). Pokud se obžalovaný nedostaví k odvolacímu jednání a nenechá se na něm rovněž zastupovat obhájcem, musí být jeho odvolání zamítnuto bez projednání ve věci samé (§ 329 odst. 1 první věta StPO). To platí i v případě, že je napadený rozsudek zjevně nesprávný. Na druhou stranu v českém trestním řízení se meritorní projednání koná i v případě, že se obžalovaný nedostaví k odvolacímu jednání, a může - jako v projednávaném případě - vést k výsledku, který je pro obžalovaného příznivější, zatímco zhoršení jeho postavení je vyloučeno na základě zákazu *reformatio in peius*.
- 18 Podle výkladu pátého senátu Soudního dvora by se na zamítavý rozsudek podle německého práva jakožto čistě procesní rozsudek, v němž nedochází k přezkumu výroku o vině a uložení trestu, nevztahoval pojem „soudní řízení“ ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV, takže by neexistoval důvod pro odmítnutí předání. Nezdá se přesvědčivé, že by podle českého práva měl v situaci, která je jinak totožná, meritorní rozsudek, který byl vydán navzdory nepřítomnosti obviněného a který může vést pouze ke změně prvostupňového rozhodnutí v jeho prospěch, umožnit konstatovat existenci takového důvodu zamítnutí.

- 19 Na druhou stranu považuje senát závěr vyplývající z rozsudku pátého senátu Soudního dvora za sporný i proto, že v případě zamítnutí odvolání v plném rozsahu nabývá rozsudek vydaný v řízení v prvním stupni právní moci a představuje základ pro výkon rozhodnutí, a proto je tento rozsudek - a nikoliv rozsudek vydaný v odvolacím řízení - rozhodnutím, k jehož výkonu je předání navrhováno. V českém trestním právu procesním je to výslovně upraveno v § 139 odst. 1 českého trestního řádu. Jeho znění je v tomto ohledu následující:

Rozsudek je pravomocný, a nestanoví-li tento zákon něco jiného, i vykonatelný,

a) [...]

b) jestliže zákon sice proti němu připouští odvolání, avšak

aa) [...]

bb) [...]

cc) podané odvolání bylo zamítnuto.

- 20 Senát chápe pojem „rozhodnutí“ podle čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV v tom smyslu, že se tento pojem vztahuje na předchozí část téhož odstavce „za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody“, tj. na rozhodnutí, které má být vykonáno. To by znamenalo, že výklad pátého senátu Soudního dvora, podle něhož je relevantní jednání, které vedlo k rozhodnutí o odvolání – které se nemá vykonat – by nebyl slučitelný s tímto závěrem. Tento výklad je navíc v rozporu s použitím pojmu „rozhodnutí“ ve 4., 6., 7. a 10. bodě odůvodnění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV, které vždy odkazují na rozhodnutí, které má být vykonáno - v případě zamítnutí odvolání tedy na pravomocné a vykonatelné rozhodnutí v řízení v prvním stupni.
- 21 c) Pátý senát Soudního dvora opírá svůj výklad pojmu „soudní řízení“ ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV, na judikatuře ESLP týkající se čl. 6 odst. 1 EÚLP (viz odkazy v bodě 79 rozsudku ze dne 10. srpna 2017).
- 22 V rozhodnutích citovaných senátem přezkoumal ESLP vždy odsouzení v odvolacím řízení vedeném v nepřítomnosti z hlediska porušení čl. 6 odst. 1 EÚLP. V této souvislosti zdůraznil, že čl. 6 odst. 1 EÚLP sice neukládá smluvním státům povinnost zavést systém opravných prostředků. Pokud je však takový systém ve vnitrostátním právu stanoven, musí být záruky podle článku 6 EÚLP zohledněny i v řízení o opravných prostředcích. K těmto zárukám náleží právo obžalovaného být vyslechnut v odvolacím řízení, v němž jsou obvinění přezkoumávána ze skutkového a právního hlediska a znovu se rozhoduje o vině obžalovaného i o trestu, který má být uložen.

- 23 ESLP však stejně tak zdůraznil, že osobní účast na odvolacím řízení nemá stejný rozhodující význam jako v řízení v prvním stupni (srov. *Hermi v. Itálie*, rozsudek ze dne 18. října 2006, věc č. 18114/02 [ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD001811402], § 60). Ve výše uvedeném rozhodnutí citovaném pátým senátem Soudního dvora, ESLP konstatoval, že nebyl porušen článek 6 EÚLP. Obžalovaný, který byl v řízení v prvním stupni odsouzen k trestu odnětí svobody a nacházel se ve vyšetřovací vazbě, byl informován o datu konání odvolacího jednání, ale nebyl k němu předveden, protože - jak to vyžadovalo italské právo - před jednáním nepožádal o předvedení. Návrh jeho zvoleného obhájce, který byl podán až na jednání, na přerušení odvolacího jednání za účelem osobního výslechu obviněného, proto odvolací soud zamítl.
- 24 Další dvě rozhodnutí ESLP citovaná pátým senátem Soudního dvora se týkají řízení, kdy byl na odvolání státního zastupitelství rozsudek soudu prvního stupně změněn v neprospěch obviněného a jeho odvolání bylo zamítnuto (*Zahirovic v. Chorvatsko*, rozsudek ze dne 25. dubna 2013, věc č. 58590/11 [ECLI:CE:ECHR:2013:0425JUD005859011]; *Hokkeling v. Nizozemsko*, rozsudek ze dne 14. února 2017, věc č. 30749/12 [ECLI:CE:ECHR:2017:0214JUD003074912]). V obou případech příslušný obžalovaný požádal o osobní účast na odvolacím jednání, což odvolací soud zamítl. Ve věci *Zahirovic v. Chorvatsko* nepovažoval odvolací soud účast obžalovaného, který se nacházel ve vyšetřovací vazbě, za užitečnou. Ve věci *Hokkeling v. Nizozemsko* byl obžalovaný v době odvolacího jednání ve vyšetřovací vazbě v Norsku; odvolací soud odmítl počkat na její ukončení.
- 25 Ve věci *Ekbatani v. Švédsko* (rozsudek ze dne 26. května 1988, věc č. 10563/83 [ECLI:CE:ECHR:1988:0526JUD001056383]) ESLP shledal porušení čl. 6 odst. 1 EÚLP v případě, kdy se odvolací řízení uskutečnilo v písemné části řízení bez jednání a návrhy obžalovaného a jediného odvolatele na uskutečnění jednání a výslech svědků byly zamítnuty. Senát konstatuje, že čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV by se na tento případ neměl použít, jelikož se jednání v rámci odvolacího řízení právě nekonalo.
- 26 Poslední rozsudek ESLP citovaný pátým senátem Soudního dvora (*Kudla v. Polsko*, rozsudek ze dne 26. října 2000, věc č. 30210/96 [ECLI:CE:ECHR:2000:1026JUD003021096]) zdůrazňuje sice platnost čl. 6 odst. 1 EÚLP i v rámci řízení o oprávněném prostředku, nezabývá se však odsouzením v nepřítomnosti, ale otázkou ukončení řízení v přiměřené lhůtě.
- 27 V rozsudcích, na které se odvolává pátý senát Soudního dvora (s výjimkou případu *Kudla v. Polsko*), se tedy ESLP zabývá právem být přítomen na odvolacím řízení, které vyplývá z čl. 6 odst. 1 EÚLP, v různých případech. Podle senátu však z těchto rozhodnutí - jak vyplývá zejména z rozsudku *Ekbatani v. Švédsko* - nelze nutně vyvodit, že pojem soudní řízení ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí

2009/299/SVV, je třeba vykládat v rozporu se zněním bodů odůvodnění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV tak, jak jej vyložil pátý senát.

- 28 d) Pokud je stejně jako senát pojem „soudní řízení“ ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV, třeba v případě zamítnutí odvolání chápat jako soudní řízení, které předcházelo rozhodnutí v řízení v prvním stupni, jež má být vykonáno, nezbavuje to stíhanou osobu všech práv v rámci řízení o předání. Nedodržení práva být vyslechnut nebo jiné porušení zásady spravedlivého procesu v odvolacím řízení by spíše muselo být posouzeno v rámci čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV, ve spojení s čl. 6 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii a článkem 6 EÚLP, a případně zohledněno jako překážka předání.
- 29 e) Tento výklad čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV, je podle názoru senátu třeba použít i na případy, jako je projednáváný případ, kdy bylo prvostupňové rozhodnutí v odvolacím řízení změněno ve prospěch stíhané osoby. V tomto případě sice rozsudek vydaný v řízení v prvním stupni netvoří samostatně základ pro výkon rozhodnutí, ale pouze ve spojení s rozhodnutím o odvolání, kterým byl tento rozsudek změněn, takže rozhodnutí, které je třeba vykonat - na rozdíl od zamítnutí odvolání - bylo vydáno i na základě odvolacího jednání. Neexistuje však žádný zjevný důvod, aby osoba, která byla v odvolacím řízení dokonce úspěšná, měla mít výhodnější postavení než osoba, jejíž odvolání bylo zamítnuto.
- 30 f) Senát tedy pokládá následující otázky:
- [opakování první předběžné otázky] [omissis]
- 31 2. Pokud musí být čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV, vykládán v tom smyslu, že se přezkum musí vztahovat na odvolací řízení před [omissis] Krajským soudem v Ostravě, bylo by třeba podle rozsudku čtvrtého senátu Soudního dvora ze dne 24. května 2016 – C-108/16 PPU – vycházet z toho, že předvolání stíhané osoby provedené podle § 64 odst. 4 českého trestního řádu nesplňuje podmínky čl. 4a odst. 1 písm. a) bodu i) rámcového rozhodnutí, jelikož stíhané osobě neumožnilo, aby se o tomto datu určité dozvěděla.
- 32 Čtvrtý senát Soudního dvora však rovněž rozhodl, že vykonávající justiční orgán může vzít v úvahu i další okolnosti, které mu umožní přesvědčit se, že předání stíhané osoby neznamená porušení jejího práva na obhajobu, a může v tomto ohledu přihlídnout zejména k jejímu chování, přičemž zvláštní pozornost může věnovat případnému nedostatku pečlivosti ze strany dotyčné osoby při uplatňování jejích práv, zejména pokud vyjde najevo, že se pokusila vyhnout doručení (bod 50 a násl.). Čtvrtý senát Soudního dvora tak zohledňuje skutečnost, že čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV, pouze stanoví fakultativní důvod pro odmítnutí v

případě odsouzení v nepřítomnosti podle bodu 15 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV, jehož uplatnění je na uvážení vykonávajícího justičního orgánu (obdobně rozsudky pátého senátu Soudního dvora ze dne 10. srpna 2017 – C-270/17 PPU – [ECLI:EU:C:2017:628] bod 96 a – C-271/17 – bod 106 a násl.; rozsudek čtvrtého senátu Soudního dvora ze dne 17. prosince 2020 – C-416/20 PPU – [ECLI:EU:C:2020:1042] bod 51 a násl.).

- 33 Článek 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV však nebyl proveden do německého práva v plném rozsahu. Ustanovení § 83 odst. 1 bod 3 IRG stanoví absolutní překážku předání, která se nepoužije pouze ve výjimečných případech uvedených v čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí, jakož i v - již dříve v německé judikatuře rozpracovaném - případě – kdy stíhaná osoba, která věděla o řízení, jehož se účastní obhájce, se vyhnula osobnímu předvolání útekem (§ 83 odst. 2 č. 2 IRG). Německé právo nestanoví možnost výkonu diskreční pravomoci vykonávajícím justičním orgánem.
- 34 Senát nemůže rámcové rozhodnutí použít přímo, neboť rámcová rozhodnutí nemají přímý účinek (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 24. června 2019. – C-573/17 - [ECLI:EU:C:2019:530] bod 69, pokud jde o rámcová rozhodnutí relevantní v projednávaném případě). Je však povinen vykládat vnitrostátní právo v souladu s rámcovým rozhodnutím, aby byl dosažen cíl stanovený v rámcovém rozhodnutí (srov. Soudní dvůr, viz výše, bod 72 a násl.), přičemž je však vyloučen výklad *contra legem* (srov. Soudní dvůr viz výše, bod 76).
- 35 Ustanovení § 83 odst. 1 č. 3 IRG tedy nelze vykládat v tom smyslu, že by senát měl při posuzování překážky předání větší prostor pro uvážení, než jaký vyplývá z výjimek stanovených v § 83 odst. 2 až 4 IRG. Je pravda, že by bylo třeba zvážit, zda jednání stíhané osoby, kterou již český soud nemohl zastihnout, je třeba považovat za „útek“ ve smyslu § 83 odst. 2 č. 2 IRG. Vzhledem k tomu, že však stíhaná osoba nebyla zastoupena obhájcem, je použití této výjimky vyloučeno i podle jednoznačného znění zákona, které v tomto ohledu nelze vykládat.
- 36 Pokud by byl senát oprávněn rozhodnout podle vlastního uvážení ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV, považoval by předání stíhané osoby za přípustné. Stíhaná osoba podala odvolání proti rozsudku v řízení v prvním stupni, který byl vydán v její přítomnosti, ale poté ji nebylo možno zastihnout na doručovací adrese, kterou uvedla v řízení. Buď i přesto, že se dozvěděla o oznámení o uložení předvolání, si předvolání nevyzvedla, nebo naopak tím, že se odstěhovala z doručovací adresy, zabránila tomu, aby se mohla dozvědět o tomto oznámení. Tím sama zmařila účast na odvolacím řízení. Vzhledem k tomu, že právo být vyslechnut bylo v každém případě dodrženo výsledkem v řízení v prvním stupni, není zřejmý zájem na nepředání za účelem výkonu uloženého trestu odnětí svobody, který by byl hodný ochrany.

37 Senát tedy pokládá následující otázku:

[opakování druhé předběžné otázky] [omissis]

PRACOVNÍ DOKUMENT